

Hastane Odası

– nurşan · 05 Ağustos 2015

HASTANE ODASI

Hastanenin en dipteki odasında
Hastalıktan benzi sararmış duvarlara baka baka,
Gün boyu metanetle,
Sabır tesbihiyle ve şükürle,
Ularım saniyeleri bir bir dakikalara.

Lakin,
Güneşin iliklerindeki kan ,
Tamamen çekildiğine ,
Gece yarısında,
Bir korku filmi başlar ,
Gölgelerin arasından oynamaya.
İşte ,
Saatin çıldırtan tik tak sesi ,
Jenerik müziği olarak tekrarda.
Yalnızlık acımasız tokmağını,
Vurup duruyor arka fonda.

Bak, bir çocuk !
İpini kaçırdığı balonu için,
Kaldırıma oturmuş ağlamakta.
Göz yaşları ile beraber,
Sahip olanı yitirmenin verdiği ilk acı
Minik yüreğine oluk oluk akmakta.

Bak bir genç kız!
Köşe başında hıçkırmakta,
Elinde buruşturulmuş bir davetiye,
Sevdiği genç ile başka birinin izdivacını yazmakta.
Parçalanıp atılan kağıtlarla beraber,
Güven ve sadakat de oraya buraya savrulmakta.

Bak bir anne,
Acil servisin kapısında,

Diz çökmüş ,başı elleri arasında,
Yavrusundan gelecek haberi beklemekte,
Başınız sağolsun cümlesiyle,
Yere yığılıp feryat etmekte .
Ve kaybettiği oğlu yerine ,
Her ah edişte kendisi diri diri toprağa girmekte.

Ben hasta yatağında ,
Geceye serum takıldığında,
Gün kalp krizini atlatıp ,
Tekrar hayata tutunduğunda,
Gün boyu şükür tesbihiyle ve sabırla ,
Ularım saniyeleri tek tek dakikalara.